

2024. április 22., hétfő

Jn 10,1-10

János evangélista kérdések özönét indította el bennem. Gondolkodjatok velem!

„A pásztor a kapun bemegegy, juhait hívja, azok követik.” Egyszerű. Vagy mégsem? Mit nem értettek rajta? Akkor mondom másként: „Én magam vagyok a kapu, és azért jöttem, hogy bőség és Élet legyen a részetek.” Már ha követtek...

De mit és kit is akarok én követni? Ki az a Kapu? Hol van most? Szemem előtt megjelent egy hatalmas, veretes kapu, egy kiskapuvál. Jézusnak voltak kiskapui? Nekem vannak? Mit szolgál a kiskapu? A kapunak van egy falba erősített, mozdíthatatlan, stabil része – nekem hol van ez az életemben, a hitemben? És ott van a mozgó alkatrész – a szárny (milyen szép szó rá!). Én mennyire vagyok nyitott-nyitható, könnyű, mozgékony vagy nyikorgó, beszorult, merev? Mi jelenti a keretet a mindennapi életemben, és hol van jelen a szárnyam? Kik járnak át rajtam? Kiknek nyitom ki magam? Ki jöhet be/át rajtam, velem, általam? Hová vezet az út általam? Tudok-e szárnyalni, másokat repíteni, fel-emelni?

És hol van az a bőség, az Élet? Meglátom-e minden nap, minden percben az áldást, a bőséget, amivel a Teremtő körbevesz minket, amit Jézus annyiszor említ? A nehéznek tűnő napokon főleg! Hiszem, hogy Jézus minden pillanatban hív, engedi, hogy kövessem a (szívem) hívását, körbevesz segítőkkel, és útbaigazít. Én pedig választhatok, szabadon, minden pillanatban. Választhatom őt, és választhatok mást. Másik utat, másik kaput. Merre tartok?

Szentes Ágnes, Székesfehérvár